

tingerne, at have Opfordring til at udtale. Med Hensyn til, hvad der blev bemærket angaaende hans egen Stilling tidligere i Kirkekommissionen, maa jeg udtale, at naar jeg fremdrog den, var det kun for at vise, at de Punkter, hvorfor man fornemlig stærkt har angrebet Regjeringens af Landstinget fuldstændig billigede Forslag — thi det maa erindres, at, da Forslaget kom tilbage til Folkethinget, blev det med aldeles overveieende Flertal forkastet her i Thinget — nemlig at der skulde foretages Enstemmighed for, at Valget skulde være afgjørende, medens det ellers kun skulde være en anbefaling, netop fandtes i den ærede Rigsdagsmands Forslag i Kirkekommissionen. Svad angaar Spørgsmaalet om de umiddelbare Valg, da skal jeg erkjende, at dersom der havde været sig Stemmning for at faae Sagen afgjort ved en Ordning ved umiddelbare Valg, saa skulde dette ikke for mig blive en afgjørende Hindring for at gaa ind derpaa; men den ærede Rigsdagsmand veed ligesaa godt som jeg, at det netop var paa de ovenberørte to Punkter, at Modstand blev gjort gjældende, og da var det sandelig ikke af Lyst til Modstand fra Ministeriet, at man modsatte sig, men det var, fordi Ministeriet ligesom Landstinget havde den fuldstændige Overbevisning, at det ikke paa nogen Maade vilde være i Menighedernes og Folkekirkenes Interesse, men til Skade for dem, dersom man vilde gaa over til at lade Valget af Præsten blive afgjort ved en Majoritets Beslutning, selv om det blev en extraordinær Majoritet.

J. M. Hansen: Det var jo slet ikke min Hensigt at udtale mig om, hvorledes Ministeren vilde stille sig; jeg vilde ikke have taget Ordet i denne Sag, naar ikke den ærede Minister havde draget mig frem. Saa meget mindre kunde det falde mig ind at tale om Landstingets Stilling ved denne Leilighed, saalænge den ærede Minister er Kultusminister. Det var slet ikke Noget, jeg tænkte paa; men jeg gjorde opmærksom paa, hvad den ærede Minister maa erkjende er rigtigt, at man ikke kan sige, at Menighederne have Valgretten til Præsteembederne ubestaaende, naar Ministeren forud kan henlægge $\frac{1}{3}$ af de berettigede Ansøgninger, inden han lader Menigheden vælge, hvorved det jo er givet, at den af Ansøgerne, som Menigheden helst ønsker til Præst, kan høre til denne Trediedel, som den ikke faar Ret til at vælge iblandt.

Tauber: Saa ofte denne Sag har været forhandlet i de to sidste Samlinger, har der mere været Tale om, hvorledes Kirkekommissionen stil-

lede sig, end hvorledes den ærede Minister stillede sig, og der har mere været Tale om det Forhold, hvori den ærede Minister i Kirkekommissionen stod til de ærede Medlemmer fra Svendborg Amt, som havde talt idag (S. M. Hansen og Høgsbro), end om selve Sagen. I Dag er det Samme Tilfældet. Jeg tror, at det er en uheldig Stilling, hvori den ærede Minister er kommen baade ved denne Sag og ved den, vi nu strax skulle behandle. Den ærede Minister er, lige fra han blev Minister, fra Først af mere optraadt som Kirkekommissionens Talsmand end paa sine egne Vegne, og det er ogsaa uheldigt, fordi den Stilling, som den ærede Medlemmer af dette Thing muligvis kunne have indtaget eller ikke indtaget i Kirkekommissionen, egentlig er denne Sags Realitet uvedkommende. Jeg tror, at denne Sag maa bedømmes i og for sig, og det er ogsaa i det første Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro), fremstillet, hvorledes den maa opfattes fra Thingets Side. Det er den ærede Minister, som har bragt Spørgsmaalet om Kirkekommissionen og om de ærede Medlemmers Stilling i denne Sag ind; men dette er uheldigt, thi det har efter min Mening ikke Noget med Bedømmelsen af hele denne Sag at gjøre.

Ninesstad: Jeg vil blot tillade mig med et Par Ord at begrunde min Afstemning i denne Sag. Efterat jeg iforgaars til min Overraskelse havde hørt, at der var blevet reist Tvivl om den Fortsættelse af denne Dagsorden, som jeg havde fremsat, og som foregaaende Dag ikke mødte nogen Modsigelse, og efter at jeg saaledes var kommen under Veir med, at den maatte kunne forstaaes paa flere Maader, og at der i det Hele var noget dunkelt ved den, saa afholdt jeg mig fra at stemme over Dagsordenen med Hensyn til Lovforslaget om de kommunale Valg. At stemme imod den kunde jeg derimod ikke næmne, idet det forekom mig, at selve dette at bringe hint Lovforslag ud af Verden, i mine Dine var en saa priselig Handling, at jeg ikke kunde bære det over mit Hjerte: at stemme derimod, under hvilken Form denne Myrden saa end skete. Anderledes stiller det sig derimod med Hensyn til den Sag, der foreligger nu, og som angaar et Anliggende, med Hensyn til hvilket jeg tror, at der virkelig er Trang til en Reform. Denne Sag kan jeg ikke bære over mit Hjerte at standse enten gennem en Dagsorden eller paa hvilken som helst anden Maade, men jeg vil derimod, saavidt det staar til mig, stræbe efter, at den